

Srbija je lider u regionu po dažbinama na gorivo

<https://nova.rs/emisije/srbija-je-lider-u-regionu-po-dazbinama-na-gorivo/>

Litar benzina i dizela u Srbiji je za nepunih pet meseci poskupeo za 15 dinara. Cena autogasa je u proseku veća za 10 dinara. Tomislav Mićović, generalni sekretar Udruženja naftnih kompanija Srbije, bio je gost jutarnjeg programa televizije Nova S "Probudi se" gde je ukazao na to da se Srbija u regionu i Evropi izdvaja po najvećim državnim zahvatanjima, pa to utiče i na cenu koju plaćaju ovdašnji vozači.

“U Srbiji je 60 posto maloprodajne cene državno zahvatanje. Dažbine na dizel su ubedljivo najveće u regionu, a za tečni gas najveće u Evropi. Kada je u pitanju benzin, tu smo u gornjem delu liste”, navodi Mićović i tako objašnjava zbog čega su cene u Srbiji veće nego u komšiluku.

Sagovornik Nevene Madžarević napominje da cenu nafte čine državne dažbine i deo koji ide naftnim kompanijama. Srbija se u tom prvom delu svakako izdvaja.

Ipak, on dodaje da je na veću cenu goriva proteklih meseci dominantno uticala sirova nafta koja je poskupela za 88 odsto.

“Poslednjih godina živimo u periodu kada ima većih fluktuacija u cenama nafte i vozači kod nas i u svetu su se navikli na to. Druga roba nije imala tolike oscilacije u cenama”, konstatuje Mićović.

On podseća da je tržište to koje opredeljuje i brzinu i nivo promena cena.

Mićović kaže i da nema naznaka drastičnijeg poskupljenja nafte u narednom periodu. Ipak, dodaje i da takve stvari ne mogu do kraja da budu predvidive, naročito ukoliko neka od glavnih naftnih izvorišta na svetu budu na bilo koji način ugrožena.

Poslodavci traže od Vlade smanjenje PDV i otpis poreza

<https://nova.rs/vesti/biznis/poslodavci-traze-od-vlade-smanjenje-pdv-i-otpis-poreza/>

Unija poslodavaca Srbije uputila je Vladi Srbije predlog mera za ublažavanje negativnih efekata pandemije virusa korona i podršku privredi Srbije, među kojima su smanjenje PDV u oblasti hotelijerstva i ugostiteljstva, kao i oslobađanje plaćanja poreza na dobit za najugroženije sektore kojima je u proteklom periodu bio zabranjen rad.

“Svesni smo epidemiološke situacije, nakon analize negativnih efekata prouzrokovanih istom na rad i poslovanje privrednih subjekata, stava smo da su potrebne dodatne mere ekonomske politike, kako bi se očuvao nivo proizvodnje i potrošnje, nivo zaposlenost i kako ne bi došlo do bankrotstva čitavih sektora” ističe se u pismu upućenom premijerki Ani Brnabić.

Naglašavaju da je prvenstveno važno naći rešenja koja će “omogućiti proizvodnom delu privrede da nesmetano radi, ali i najširem krugu uslužnih delatnosti, kako bi se izbegli nepotrebni troškovi oporavka do kojih može da dođe usled kidanja veza između radnika i preduzetnika”.

Poslodavci predlažu:

– smanjenje poreza na dodatu vrednost za hranu i piće na 10 odsto u okviru obavljanja delatnosti hotelijerstva i ugostiteljstva

– oslobađanje plaćanja poreza na dobit za najugroženije sektore kojima je u proteklom periodu bio zabranjen rad

– odlaganje plaćanja poreza i doprinosa na zarade za delatnosti kojima je u proteklom periodu bio ograničen (merama), odnosno otežan rad, te oslobađanje plaćanja doprinosa i poreza na zarade za delatnosti kojim je bio zabranjen rad, odnosno onemogućen rad i poslovanje

– obustavljanje uvođenja novih такси i drugih dažbina na republičkom i lokalnom nivou

– oslobađanje plaćanja такси za korišćenje prostora na javnoj površini (letnje bašte, postavljanje reklamnih panoa i isticanje reklama), такси za isticanje firme na poslovnom prostoru, reklame, такси za zaštitu i unapređenje životne sredine, такси za odvodnjavanje/navodnjavanje i ostalih такси do kraja trajanja pandemije za sve poslodavce kojima je u proteklom periodu bio zabranjen ili ograničen rad.

“Odgovorno smatramo da je ovo put da se za najugroženije sektore nađu najprihvatljivija rešenja, tako da se ne optereti budžet, a da se privreda i samim tim i radna mesta sačuvaju, jer jaka privreda je jaka Srbija” poručuju poslodavci na kraju pisma upućenog premijerki.

“Zarade po 2.000 evra, ali na bolovanju nema ni dinara”

<https://nova.rs/vesti/biznis/zarade-po-2-000-evra-ali-na-bolovanju-nema-ni-dinara/>

Dostavljači hrane zarađuju i do 2.000 evra, ali kad slome ključnu kost ne dobiju ni dinar, piše Startit. Portal podseća da je istraživanje koje je sproveo Centar za istraživanje javnih politika ustanovilo da rad po pozivu preko aplikacija najčešće ne podrazumeva aspekte dostojanstvenog rada.

„Jednom sam pao sa motora i slomio ključnu kost, dok sam bio na ‘bolovanju’ 35 dana, nisam dobio ništa.” kaže u ispovesti jedan od dostavljača, a prenosi Startit.

Portal navodi da je pomenuto istraživanje analiziralo kako izgleda rad preko platformi Glovo, Donesi, Wolt i CarGo, čije aplikacije u Srbiji koristi 360.000 ljudi.

Pomenutu analizu prenosimo u celosti:

Uopšteno govoreći, ovi radnici se tretiraju kao nezavisni pružaoci usluga, a ne kao zaposleni, čime se zaobilaze prava na socijalnu zaštitu.

Njihove kolege u Španiji, kako je nedavno odlučeno, moraju da budu prepoznati kao zaposleni. To znači da španski Glovo, koji posluje u 22 zemlje, a od 2019. i u Srbiji, može drugačije da tretira svoje radnike. Dakle, od samih država zavisi kolika će prava imati ljudi koji nam omogućavaju da na klik dobijemo hranu.

Da li bi dostavljačima odgovaralo da se vode kao zaposleni?

Dostavljači spadaju u takvu grupu radnika da trenutno nijedan postojeći oblik ugovora ne odgovara u potpunosti onome što oni rade. Nalaze se na pola puta između preduzetnika i zaposlenih, nešto poput frilensera. Svakako ugovor o radu ne mora biti jedini oblik radnog angažovanja, a on u slučaju dostavljača verovatno ne bi bio i najpoželjniji, jer većina njih motivaciju za rad vidi u tome što može bez velikih ulaganja, brzo da zaradi pristojnu sumu. Kako za ovo istraživanje navodi jedan od radnika:

“Ovde sam prvenstveno jer mogu da zaradim 120.000 dinara mesečno. To je iznos koji mi ovde odgovara i ne moram da se vratim u Nemačku da radim.”

Pojedini dostavljači iz Beograda su rekli da uspevaju da zarade i do 200.000 dinara, ali za to treba da rade i po 300 sati mesečno. No, prosek je oko 100.000 dinara za Beograd, dok zarade u drugim gradovima padaju i za polovinu. Treba imati na umu da su u pitanju nekvalifikovani poslovi, pa je u tom smislu zarada visoka u odnosu na druge poslove u tom rangu.

Sve troškove ovde snose sami radnici, po čemu se izjednačavaju s preduzetnicima, koji sami snose odgovornost za poslovanje, a ne nalogodavci. Međutim, kako bi više zaradili, nalaze načine da izbegnu plaćanje socijalnih i drugih doprinosa.

Uz to, trenutni rad na platformama pruža mogućnost vozačima i dostavljačima da se koriste sopstvenim prevoznim sredstvima i na način koji im najviše odgovara, a to bi dodatno bilo otežano i komplikovano da su zaposleni. Ono što je najzanačnije, zarada bi u slučaju zaposlenja bila manja, a ona je najvažniji motiv za rad dostavljača.

Kako izgleda poslovni model?

Iako je zarada dobra u poređenju sa drugim nekvalifikovanim poslovima, poslovni odnosi radnika s kompanijama čije su platforme je prilično maglovit i gotovo nepostojeći. Platformske kompanije su te koje ostvaruju dobit od rada vozača i dostavljača i vode evidenciju o obavljenom poslu, ali ne potpisuju ugovore neposredno sa radnicima, već to čine putem trećih lica koja isplaćuju zarade. To mogu biti posredničke agencije, ali i sami radnici mogu da se registruju kao preduzetnici i na taj način potpisuju ugovore.

Da platforme nemaju ništa sa radnicima potvrđuje i priča vozača koji radi na platformi CarGo.

„Mi dobijemo ugovor od preduzetnika koji ima firmu. Oni nas uopšte ne kontaktiraju. Preduzetnik nas proverava, imamo sastanke sa njim, on kontroliše vozila i sve ostalo. Naravno, u skladu sa uputstvima CarGo-a. Oni imaju sastanke sa njim, a onda on ima sastanke sa nama.”

To znači da je sva odgovornost zapravo na radnicima i posredničkim agencijama, dok se platformske kompanije predstavljaju kao IT firme. Glovo je u Srbiji registrovan kao preduzeće za konsultantske delatnosti u oblasti informacione tehnologije. Wolt i Donesi kao reklamne agencije, dok je CarGo udruženje.

Ko su radnici?

Većina radnika ima između 30 i 40 godina. Mlađi češće rade nepuno radno vreme i obično vrše dostavu biciklom ili pešice. Sredovečni muškarci uglavnom su vlasnici sopstvenih automobila, a rad na platformi im je osnovni posao sa punim radnim vremenom. Iako na platformama nema starosne granice, CarGo, na primer, ne zapošljava mlađe od 25 godina. Pored toga, rezultati pokazuju da su radnici po pozivu većinom muškarci.

Većina ispitanika ima srednju stručnu spremu, iako neki imaju i visoko obrazovanje ili su studenti. Ispitanici navode da su na platformama zastupljeni radnici sa najrazličitijim obrazovnim kvalifikacijama, iako nije lako utvrditi tačan obrazac.

„Ovo treba da bude posao za srednjoškolce, ali pošto je zarada sjajna za naše prilike, ovde dolaze da rade i ljudi sa fakultetskim diplomama”, rekao je jedan od ispitanika.

Kakvi su uslovi rada?

Većina ispitanika na platformama radi oko šest meseci, što ne čudi. Pre svega platforme su prilično mlade, oblast je u razvoju i ima veliku ekspanziju, a pandemija je uticala na porast korisnika, dok su kompanije za dostavu imale problem s nedovoljnim brojem dostavljača, kako su u razgovoru za Startit Dnevnik rekle u junu. Međutim, to što ih nije bilo dovoljno, nije popravilo njihove uslove.

„Jednom sam pao sa motora i slomio ključnu kost, pa sam im javio da neću raditi dok se ne oporavim. Nisam radio 35 dana. Osoba iz agencije sa kojom sam bio u kontaktu ponudila mi je 15 evra dnevno dok sam na 'bolovanju', ali nisam dobio ništa, tako Glovo radi. Srećom, imam drugi posao, inače bi bilo strašno”, ispovedio se jedan od dostavljača.

U Španiji zaposleni, u Americi ne baš

Tako nešto u Španiji više nije moguće, pošto je donet novi zakon nakon presude kojom je tamošnjoj platformi Deliveroo naloženo da plati 1,3 miliona evra doprinosa za 748 dostavljača, koji su se lažno vodili kao samozaposleni.

Slična presuda je prošle godine bila predmet spora u Kaliforniji. Podsetimo, sve je počelo tužbom protiv Ubera zbog nepoštovanja California Assembly Bill 5, skraćeno AB5. Prema njemu je kompanija dužna da dokaže da je nezavisni ugovarač s kojim je sklopila saradnju zaista nezavisan, odnosno da se takvom vrstom poslovanja ne prikriva zaposlenje, čime kompanija izbegava plaćanje poreza i doprinosa.

To je pokrenulo brojne poteze i najskuplju kampanju u toj državi vrednu 200 miliona dolara, koja je završena tako što su kalifornijski glasači odobrili Predlog 22, kojim bi se kompanije poput Ubera i Lifta oslobodile potrebe da svoje radnike klasifikuju kao zaposlene.

No, radnici su dobili neka prava. Vozači Ubera, Lifta i DoorDash-a su dobili nove pogodnosti poput minimalne zarade po satu, ali ne i potpunu zaštitu i beneficije koje imaju zaposleni.

Zašto je ovo pitanje važno?

Kako je Startit Dnevnik u razgovoru s dostavljačima na početku pandemije saznao, tim poslom se bave uglavnom oni koji moraju. Oni koji bi se u tom periodu zarazili, ne bi imali prava na bolovanje, jer nisu zaposleni. No, kompanija Glovo je putem mejla navela da u slučaju da se njeni dostavljači zaraze, imaju pravo na prihod ekvivalentan zaradi u prethodnom periodu. No, sve se to svodi na dobru volju, jer pravno gledano platforme prema ovim dostavljačima imaju obavezu kao na primer Amazon prema prodavcima, ili Facebook prema oglašivačima.

Ovo pitanje postaje sve važnije, jer dostavljanje hrane i naručivanje vožnje preko platformi postaje sve učestalije. Nadavno je ICT Hub Venture investirao 50.000 evra u Bitebell, beogradski startup za automatizaciju dostave. Konstantno nam stižu vesti o pojavi novih platformi, njihovom rastu i razvoju.

Upravo zato je važno na vreme otvoriti debatu i rešiti sva pravna pitanja, kako bi poslovni model ovih platformi bio dugoročno održiv u pravnom i socijalnom smislu. To znači naći adekvatan model u kojem će dostavljači uz dostojanstvenu zaradu imati i dostojanstvene uslove za rad.

ДНЕВНИК

Наручивање хране и осталог путем апликације надживеће пандемију

<https://www.dnevnik.rs/ekonomija/naslovi/narucivane-hrane-i-ostalog-putem-aplikacije-nadzivece-pandemiju-25-03-2021>

Током пандемије корона вируса трговина путем интернета је у Србији доживела прави "бум", а за сада на овај начин се највише, 80 одсто, наручује храна, каже директор апликације за доставу Глово Бранимир Ђуровић, уверен да ће се овај начин куповине надживети епидемију.

Остатак се, додао је, односи на козметику, књиге и мале кућне апарате.

Доставу, према његовим речима, најчешће траже млади и средовечни људи између 25 и 45 година.

"То је углавном пословни свет који кубури са временом па или нема времена да изађе из канцеларије и оде да једе у ресторану или када дође кући с посла, време радије потроши на дружење са укућанима него на спремање хране", рекао је Ђуровић за Танјуг.

Истиче, међутим, да путем апликација наручују и млађи од 25 година па и од 18 година али и старији од 60, а као занимљиво наводи да је све више корисника из дијаспоре који поручују за своје рођаке и пријатеље у Србији.

Подједнако поручују и жене и мушкарци.

Што се тиче хране коју траже током пандемије била је приметна потражња здраве хране, затим хране која се сматра традиционалном српском кухињом а тражен је и грчки гирос.

Уверен је да ће овај начин трговине бити настављен и након пандемије.

"Очекујем да ће скраћивањем времена доставе и повећањем обима приуштивости роба, феномен доставе да се одржи и да расте из године у годину", каже он.

Коментаришући примедбе које се могу чути да је код нас достава поручене робе спора, Ђуровић наводи да курирске службе нису оптимизоване и да се догађа да поручену робу не достављају до врата.

Ипак, указује да је сада приметно побољшање у овим сегментима у односу на пре годину дана, што наговештава да цело ово тржиште иде у добром правцу.

N1/NOVA.RS

Stojković: Nerealno da umire manje od 1 odsto inficiranih

<https://nova.rs/vesti/drustvo/stojkovic-nerealno-da-umire-manje-od-1-odsto-inficiranih/>

Procenat smrtnosti od korone je u našoj zemlji manji od jedan odsto, što je nerealno mali procenat, rekao je profesor Medicinskog fakulteta, genetičar Oliver Stojković u emisiji "Danu uživo". Objasnio je i da je dnevni broj testiranih na koronu u Srbiji premali, da SZO predlaže da obuhvat u testiranju bude takav da je oko 10 odsto testiranih osoba pozitivno, i da bismo tek tad našli najveći broj zaraženih.

Govoreći o broju novozaraženih u Srbiji, kaže da misli da je to "nerazumno nizak broj, a ne da je previše visok".

"Posebno imajući u vidu procenat smrtnosti, koji je u našoj zemlji manji od jedan odsto, to je jedan nerealno mali procenat osoba koje su umrle od kovida, a da su prethodno bile zaražene koronavirusom", kaže Stojković za N1.

Dodaje da SZO predlaže i sugeriše da obuhvat u testiranju novih slučajeva treba da bude takav da otprilike bude oko 10 odsto testiranih pozitivnih.

"Ako je istinit broj pozitivnih testova, broj urađenih PCR testova bi morao da bude bar tri puta veći da bismo došli do stope pozitivnosti od 10 odsto. Tad bismo mogli reći da smo pronašli najveći broj zaraženih osoba u nekoj populaciji", kaže on.

Dodao je da "ne može da prati koji deo od tih testiranih otpada na brze antigenske testove".

"Koji su jeftiniji, ali imaju naravno i svoja ograničenja", kaže.

Istakao je još jedan problem koji postoji od marta prošle godine – “dostupnost testova je otežana”.

“Broj laboratorija se povećao od marta do danas, ali mnoge laboratorije koje su bile u mogućnosti da to rade jednostavno im je ta mogućnost uskraćena, na taj način i cena testova je iz tog razloga čini mi se suviše velika. Niti je tekst nešto izuzetno skup, niti je komplikovan, nije ništa komplikovaniji nego bilo koji drugi test za infektivne agense, a koji se inače rade u drugim laboratorijama”, kaže.

Objasnio je da se istraživanje Instituta za sudsku medicinu više odnosi na dugotrajne posledice koje koronavirus može da izazove kod ljudi.

“Pa su u tom smislu predmet našeg istraživanja osobe koje su pre više meseci preležale i preživele kovid, a naknadno umrle od neke druge bolesti. Mi sada pokušavamo, ne samo tokom obdukcije, nego i molekularnim tehnikama vidimo kakve posledice ostavlja na organizam”, kaže.

Dodao je da “kao i svaki drugi građanin gleda i prati mere”.

“One su, kao što i drugi vide i kažu, one su premale, zakasnele, u velikoj meri nerazumne, u ogromnoj meri iznuđene. Ne omogućavaju suzbijanje ove epidemije, ne omogućavaju smanjenje broja novozaraženih. Čini mi se da je profesor Zoran Radovanović u pravu kad kaže da je ideja naše države i Kriznog štaba ono što je Švedska imala na početku, a to je masovno zaražavanje ljudi”, kaže Stojković.

BETA/NIN/N1

Mandić: Prepušteni smo hirovima političara što se tiče epidemioloških mera

<https://rs.n1info.com/vesti/mandic-prepusteni-smo-hirovima-politicara-sto-se-tice-epidemioloskih-mera/>

Pravnica iz Centra za pravosudna istraživanja (CEPRIS) Sofija Mandić izjavila je da "političari ne bi trebalo da nas ubeđuju ni u šta što se tiče epidemioških mera", napominjući i da "stručno telo koje bi trebalo da predlaže i obrazlaže epidemioške mere ne postoji".

„Mi smo prepušteni hirovima političara. Zakoni ovde nisu problem, već njihova zloupotreba. Nikako nam nije potrebno još izmena zakona – već njihova dosledna primena. Potreban nam je i Ustavni sud koji pomno prati ustavnost i zakonitost akata koji su u primeni. Nažalost, on već duže ne radi svoj osnovni posao“, rekla je Mandić za novi broj nedeljnika NIN.

Ona je navela da je Zakon o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti upravljanje epidemijom poverio Republičkoj komisiji za zaštitu stanovništva, zajedno sa ministrom zdravlja, koji postupa na predlog ili uz saglasnost komisije.

„Dakle komisija kao medicinsko telo upravlja epidemijom. Ova komisija nikad nije formirana ili, ako jeste, Vlada ju je otela i zamenila kaskaderom, Kriznim štabom. Zašto je to urađeno? Verovatno

kako bi se zaobišle zakonske procedure predlaganja epidemiloških mera a pre svega predlozi za njihovo usvajanje koji bi morali biti obrazloženi“, rekla je Mandić.

Prema njenim rečima, „posledično, danas se zemljom u celosti upravlja dekretima, odnosno uredbama Vlade“.

„Svaka ‘mera’ koju ‘donese’ Krizni štab u pravni život ulazi uredbom Vlade koja se menja i više puta nedeljno. To je ono što je problem i na šta smo ćutke pristali. Efekti takvog postupanja će ostati i nakon što se epidemija okonča“, ukazala je Mandić.

Direktorka vrtića podnela ostavku zbog pritiska SNS-a: Dosta mi je mačevanja!

<https://direktno.rs/vesti/drustvo-i-ekonomija/342680/blace-dobрила-stosić-prva-radost.html>

Direktorka Predškolske ustanove "Naša radost" u Blacu Dobrila Stošić podnela je ostavku na ovu funkciju, kako tvrdi, zbog pritiska koji trpi od strane lokalne vlasti. Kap koja je prelila čašu, bio je nedavni konkurs za prijem četiri radnika na određeno vreme, ali je on poništen, jer nije mogla da sastavi komisiju. Opet su za to krivci, navodi ona, što se i navodi u službenoj belešci, lokalni funkcioneri iz SNS koji su uticali na članove komisije da ne prisustvuju. Predsednik Opštine Blace Ivan Burgić kaže da to nije tačno i da oni nemaju prava da se mešaju u rad komisije.

- Juče sam podnela ostavku Upravnom odboru, a zatim ću i ministru prosvete. Ja pod ovim uslovima ne mogu da radim. Nije problem samo taj konkurs, koji je poništen, već sam i ranije u više navrata dobijala sugestije da je bolje da se povučem. Znae, sve ovo treba da se izdrži, a ja posle 37 godina rada kao vaspitačica nemam snage da se mačujem sa funkcionerima - kaže za Direktno.rs Dobrila Stošić.

Ona dodaje da nema ni pravnu službu, a da je na ovoj funkciji već dve godine kao nestranačka ličnost.

Ipak, kap koja je prelila čašu bio je konkurs. Za četiri mesta prijavilo se 22 kandidata i kako zakon nalaže, komisija je trebalo da odluči o tome koji kandidat zadovoljava uslove. I tu kreće noćna mora i direktorke i čitavog kolektiva. Iako su izabrani članovi, samo se jedan pojavio, a ostala dva člana su direktorki rekli da su ih zvali iz lokalne samouprave i vršili pritisak na njih da ne idu na komisiju. Kako na kraju nije bilo dovoljno članova komisije, konkurs je poništen 19. marta.

- I u normalnim uslovima je preteško da se radi, a u ovim je nemoguće - zaključuje Dobrila Stošić.

Predsednik opštine Blace Ivan Burgić kaŹ da njeni navodi nisu tačni.

- Nije mi poznato da je bilo ko od mojih saradnika vršio pritisak kako Vi navodite na direktorku ustanove i na bilo koji naćin uticao na postupak prijema novih radnika. Taćno je da su pojedinci van ustanove i opštinskih struktura, bivši funkcioneri u opštini Blace pokušali da preko zaposlenih utiću na ishod prijema što je po meni nedopustivo. Opština Blace redovno izmiruje sve obaveze prema ustanovi i izlazimo u susret u rešavanju svih problema iz naše nadležnosti - navodi se u pisanom odgovoru za naš portal predsednika Burgića.

On poziva direktorku da dođe u lokalnu samoupravu i iznese svoja saznanja.

Ovo nije prvi put u Blacu da direktori podnose ostavke zbog pritiska, ili da budu smenjeni zbog toga što ne Źele da slušaju. Tako je prošle godine, poslednjeg dana sada one stare Vlade Republike Srbije smenjena Danijela Nikolić koja je bila direktor Osnovne škole "Stojan Novaković" u Blacu, jer ranije nije htela da puni autobuse sa zaposlenima kako bi ispratili mitinge SNS "Budućnost Srbije".

ПОЛИТИКА

Najveće plate u Beogradu, najmanje u Bojniku

<http://www.politika.rs/sr/clanak/475649/Najvece-plate-u-Beogradu-najmanje-u-Bojniku>

Prosećna neto plata u Srbiji u 2020. iznosila je 60.073 dinara i bila je za 9,4 odsto veća nego 2019. godine. Posle Bojnika, najmanje plate imali su u Vlasotincu – 42.114 dinara, u Svrlijgu 42.570 dinara, GadŹinom Hanu 42.648 dinara i Ivanjici 43.665 dinara.

Prosećna neto plata u Srbiji u 2020, kad se posmatra svih dvanaest meseci, iznosila je 60.073 dinara (ili, preraćunato, 511 evr)a i bila je za 9,4 odsto veća nego 2019. godine.. I tada su najviše plate bile Beograđana, ali ovog puta najmanje plate nisu bile Źitelja Svrlijga, već Bojnika. Zaposleni u prestonici su, u proseku, zarađivali 74.311 dinara, a Źitelji Bojnika 41.818 dinara, pokazuju podaci zvanićne statistike.

U pogledu visine zarada Beograđana poredak je nepromenjen u odnosu na ranije godine. Najviši prosek zarada imali su Źitelji Vraćara – 97.917 dinara, zatim stanovnici Novog Beograda, koji su kući nosili 94.858 dinara, slede oni sa Starog grada s platom od 93.549 dinara. Na četvrtom mestu po visini zarade u Srbiji su stanovnici Savskog venca, s prosećnom platom od 86.637 dinara, a peti su stanovnici VoŹdovca, koji su primali u proseku 77.230 dinara.

I ostali žitelji Beograda zarađivali su više nego ostatak republike. Zvezdarci su u proseku kući nosili 76.423 dinara, na Čukarici 71.415 dinara Zemunci 68.557 dinara, na Paliluli je to bilo 67.107 dinara, slično i u Rakovici 67.327 dinara, a u Obrenovcu 60.197 dinara.

U Beogradu su plate bile niže u rubnim opštinama, pa su tako žitelji Barajeva zarađivali 52.383 dinara u proseku, u Surčinu 53.382 dinara, Grockoj 52.487 dinara, Sopotu 50.184, a u Mladenovcu 50.882 dinara.

Posle žitelja Bojnika, najmanje plate imali su u Vlasotincu – 42.114 dinara, u Svrlijigu 42.570 dinara, Gadžinom Hanu 42.648 dinara i Ivanjici 43.665 dinara.

Prosečna novosadska plata lane iznosila je 67.957 dinara, a za ceo region Vojvodine 57.186 dinara. Što se tiče vojvođanskih regiona, u zapadnoj Bačkoj, gde su Sombor, Apatin, Kula, Odžaci, prosek je bio 51.362 dinara.

U Južnobanatskoj oblasti u kovertama je u proseku bilo 57.125 dinara, a lideri po platama u ovom delu zemlje su Vršac s prosečna 61.702 dinara i Pančevo, gde se zarađivalo 59.363 dinara. U severnoj Bačkoj u kovertama je u proseku bilo 54.612 dinara, a na severu Banata 53.034 dinara. Sremci zarađuju slično, jer im je plata bila 53.507 dinara.

U Šumadiji i zapadnoj Srbiji zaposleni su u proseku dobijali 51.068 dinara. U Zlatiborskoj oblasti zaposleni su kući nosili 50.890 dinara. U Užicu je plata bila 56.995 dinara, u Sevojnu 50.529, a u Kosjeriću 51.108 dinara. U Kolubarskoj oblasti plata je bila 54.27781 dinar. U ovoj oblasti najviše su lajkovačke plate, s prosekom od čak 67.763 dinara, dok su u Valjevu iznosile 53.546 dinara. U Mačvi su zaposleni primili u proseku 50.207 dinara, a u Šapcu 53.474.

I u Moravičkom okrugu plate su slične, s prosekom od 51.329 dinara. Čačani, na primer, zarađuju 51.415, Gornjomilanovčani 53.953, dok je prosečna plata u Lučanima 55.986 dinara. Plate u Pomoravlju su još manje, s prosekom od 48.920 dinara. U Jagodini je prosek zarada 48.897, a u Paraćinu 49.204 dinara.

U Rasinskoj oblasti prosek plata lane je bio 48.564 dinara, a u Kruševcu 50.471 dinar. Slične su plate i u Raškoj oblasti, čiji je prosek 48.509 dinara, a u Kraljevu, administrativnom sedištu oblasti, 50.907 dinara.

U Šumadiji plate su iznosile 55.042 dinara, s tim što je prosek vukao Kragujevac, s platama od 57.400 dinara. U južnoj i istočnoj Srbiji prošle godine mesečno su zaposleni u proseku dobijali 52.827 dinara. U Boru, na primer, plate su iznosile 69.468 dinara, a u Majdanpeku 63.910 dinara.

U Braničevskoj oblasti u kovertama je bilo 55.968 dinara, a u Požarevcu 62.276 dinara. U Zaječarskoj oblasti plata je bila 50.255, a u samom Zaječaru 52.912 dinara. U Jablaničkoj oblasti zaposleni i dalje malo zarađuju, o čemu svedoči i prosek od 46.430 dinara. U Leskovcu je plata 47.509 dinara, a u Medveđi 52.345 dinara.

Nišlije zarađuju 57.009, a Piroćanci 57.220 dinara. Što se tiče Podunavske oblasti, Smederevci zarađuju 56.930 dinara, u Velikoj Plani plate su 51.227, a u Smederevskoj Palanci 50.089 dinara.

Niske su i plate u Vranju, s prosekom od 49.678, i Prokuplju, gde iznose 51.108 dinara.

Javni sektor

Prosečna plata u javnom sektoru u 2020. godini iznosila je 67.899 dinara. U javnim državnim preduzećima prosek plata je bio 80.119 dinara, a u javnim lokalnim preduzećima 59.596 dinara. Zaposleni u administraciji, na svim nivoima, u proseku su zarađivali 70.721 dinara. Zaposleni u

zdravstvu i socijalnom radu imali su platu od 66.207 dinara, a u obrazovanju i kulturi 62.965 dinara.

Za poreznike šupe i kotlarnice vrede kao garaže

<http://www.politika.rs/sr/clanak/475672/Za-poreznike-supe-i-kotlarnice-vrede-kao-garaze>

Bez obzira na to da li su do sada plaćali porez na pomoćne objekte ili ne, svi obveznici treba da podnesu nove prijave

Porez na šupe, kotlarnice, podrume, bazene, bunare u dvorištima kuća od ove godine se plaća kao porez na garaže. Obveznici koji su do sada plaćali porez na pomoćne objekte plaćaće uglavnom manji iznos. Ali moraju da podnesu novu poresku prijavu.

Rok za prijavljivanje, kako za njih tako i za one koji do sada nisu plaćali porez na pomoćne objekte, istekao je 31. januara. Ovaj porez za one koji nisu do sada plaćali može biti utvrđen i za prethodne godine, u skladu sa zakonskim rokovima zastare, što znači za prethodnih pet godina.

Obračunavanje poreske osnovice za pomoćne objekte prema tržišnoj vrednosti garaža je predviđeno izmenama zakona poreza na imovinu koje se primenjuju od ove godine. Za ovogodišnji obračun posmatraju se kupoprodajne cene garažnih mesta u 2020. godini.

Prema podacima Republičkog geodetskog zavoda garažna mesta u Beogradu su plaćana od 1.000 evra na Voždovcu i Zemunu do 38.000 evra na Savskom Vencu. U Novom Sadu garažna mesta su postizala cene u rasponu od 1.000 do 27.000 evra. Niš je bio znatno jeftiniji i cene garaža su se kretali od 700 do 8.400 evra, a tu je negde i Kragujevac – od 1.000 do 7.000 evra.

Rekordnu cenu prošle godine je postigla jedna garaža na Kopaoniku koja je prodana za 90.000 evra, odnosno 3.300 evra po kvadratnom metro. Poresko oslobađanje važi za obveznike kada ukupna osnovica za sve njegove nepokretnosti ne prelazi 3.400 evra.

Nina Ilić, vršilac dužnosti načelnika Uprave za finansije grada Niša, objašnjava da je do sada porez za pomoćne objekte obračunavan po ceni glavnog objekta. Ako su objekti uz poslovni prostor porez za njih se plaćao po ceni kvadratnog metra poslovnog objekta. A ako su uz kuću, poreska osnovica je obračunavana po ceni stambenog prostora. Ona kaže da do sada u Nišu nijedan bazen nije oporezivan, ali jesu šupe, kotlarnice i drugi pomoćni objekti.

– Zakonom je propisano da svi moraju da podnesu poreske prijave. Ukoliko imamo podatke, po službenoj dužnosti ćemo obračunavati porez. Za one koji su već plaćali porez na pomoćne objekte prema ceni glavnog objekta, te ispravke mogu da se rade i kroz žalbu. Ukoliko prethodnim popisom nije naznačeno da je nešto pomoćni objekat poreski obveznik treba naknadno da podnese poresku prijavu. Građani se uglavnom nisu odazvali pozivu. Porez može da se zaračuna i za pet godina unazad ako prethodno nije prijavljivan - kaže Ilićeva.

Jelena Holcinger, stručnjak na švajcarskom programu „Reforma poreza na imovinu” naglašava da građani plaćaju porez na imovinu na nepokretnosti koje imaju u svom vlasništvu, znači za bilo koju nepokretnost, pa i za pomoćne objekte. Ali, za pomoćne objekte koji su u svrsi poljoprivredne proizvodnje (ambari, svinjci, pušnice, kokošinjci) što je najčešća situacija na terenu u velikom broju lokalnih samouprava, ovaj porez se ne plaća.

Prema njenim rečima, lokalne poreske administracije već duži niz godina ulažu značajne napore da u što većoj meri ažuriraju baze podataka kako bi evidencija bila što tačnija.

– Građani imaju i pravo i obavezu da obaveste nadležne lokalne poreske administracije o promenama koje su nastale nad nepokretnostima (kupoprodaje, proširivanje i nadogradnja objekata, rušenje i sl.), a u svrhu utvrđivanja poreza na imovinu. Kako se često ove promene ne prijavljuju, lokalne poreske administracije, bez obzira na to o kojoj vrsti nepokretnosti je reč, porez utvrđuju na osnovu podataka iz službenih evidencija, na primer postupka legalizacije, popisa i sličnog – navodi Holcingerova.

Danas

Preduzetnici: Tokom pandemije zanemareno 2.000 porodica radnika luna parkova

<https://www.danas.rs/ekonomija/preduzetnici-tokom-pandemije-zanemareno-2-000-porodica-radnika-luna-parkova/>

Država propisanim merama za preduzetnike, koji najviše trpe usled pandemije, nije uzela na razmatranje preduzetnike tematskih luna parkova, navodi se u njihovom saopštenju.

Više od 2000 porodica se izdržava upravo od ove delatnosti kako navode u saopštenju preduzetnici tematskih luna parkova.

Iako su se preduzetnici, koji se bave radom tematskim luna parkovima, već u par navrata obratili Ministarstvima koja su zadužena za ova pitanja, odgovor od istih nisu dobili.

Država je propisala zakon koji onemogućuje registraciju specijalnih putnih vozila, kao ni prikolica koje se koriste u radu, što dodatno otežava rad romskim preduzetnicima.

„Poslednji dinar sam dao da registujem vozila, redovno svoje obaveze prema državi izmirujem”, rekao je jedan od preduzetnika.

Napominju da romski preduzetnici redovno plaćaju takse i poreze kako bi radili na vašarima, poštujući sva državna pravila.

Krizni štab Republike Srbije nije doneo ni jednu meru koja bi obuhvatila preduzetnike koji se bave ovom delatnošću, preduzetnici traže od države da krizni štab prilagodi mere romskim preduzetnicima koji se bave ovim poslovima rečeno je u saopštenju.

Državni pravobranilac žalio se Apelacionom privrednom sudu

Tužilaštvo proverava stečaj ATP Vojvodine

Više javno tužilaštvo u Novom Sadu zatražilo je od Privrednog suda u tom gradu spise iz predmeta stečaja ATP Vojvodine, saznaje Danas, ali u tužilaštvu nisu mogli da nam daju preciznije objašnjenje o sadržini postupka zbog kog su zatražili dokumentaciju.

Prema nezvaničnim informacijama reč je o proveru navoda iz krivične prijave koju je protiv postupajućeg sudije i stečajnog upravnika podneo bivši većinski vlasnik Ilija Dević.

Dopis zaveden pod brojem KT-79/20 kojim je zatražena dokumentacija od Privrednog suda, iz Tužilaštva je krenuo 17. marta, baš na dan kada su prikupljene ponude od potencijalnih kupaca dve od oglašene ukupno tri celine ATP Vojvodine.

Interesantno je da isti datum, dan kada su se pojavili kupci za imovinu tog preduzeća, nosi i žalba koju je Apelacionom privrednom sudu u Novom Sadu uputilo Državno pravobranilaštvo, nezadovoljno jer je Privredni sud odbacio njihovu žalbu na oglas o prodaji i to dan uoči zakazanog prikupljanja ponuda.

Naime, zakonom je regulisano da je Pravobranilaštvo, kao pravnom zastupniku državnih organa, sud morao da dostavi sve važne odluke iz stečaja ATP Vojvodine, s obzirom na to da je Ministarstvo finansija, odnosno Poreska uprava razlučni (obezbeđeni) poverilac u tom predmetu.

Pravobranilaštvo se sada prvi put oglasilo u ovom slučaju, iako se stečaj vodi duže od deset godina, u dva navrata je bila organizovana prodaja glavne imovine, a jedan od delova, servisni centar, čak devet puta nije uspeo da dođe do kupca.

Inače, Dević kome je i nakon stečaja i raskinute privatizacije priznat udeo od 38,8 odsto na ime realizovanih ulaganja i investicije, već godinama podnosi krivične prijave zbog načina na koji se vodi taj postupak.

On je ukazivao da je imovina preduzeća u momentu uvođenja stečaja bila procenjena na više od sto miliona evra, a da je nakon 12 godina koliko se vodi postupak, spala na 5,3 miliona evra.

U međuvremenu, prodavani su drugi delovi preduzeća, ali Dević uprkos procesnoj ulozi umešača, nije uspevao da dođe do informacije kako je novac raspodeljen poveriocima.

Ukoliko se realizuje poslednja prodaja, odnosno prihvate ponude za servisni centar i zemljište (za novu autobusku stanicu nije bilo kupaca), to neće biti dovoljno ni da se podmiri potraživanje glavnog poverioca, Kredit agrikoli banke, dok ostali uključujući i različne drugog i trećeg reda, Komercijalnu banku i Poresku upravu, ne mogu da računaju na bilo kakvu nadoknadu.

Gubici privrede zbog zatvaranja daleko manji od procena predsednika Srbije

Zašto Vučić „naduvava“ cenu karantina

<https://www.danas.rs/ekonomija/zasto-vucic-naduvava-cenu-karantina/>

Da li svaki dan zaključavanja privrede košta 190 miliona evra kao što je pre petnaestak dana izjavio predsednik Srbije Aleksandar Vučić ili ćemo zaključavanjem „dve ili tri nedelje izgubiti dodatnih 500 miliona evra“, kao što kaže predsednik Srbije Aleksandar Vučić desetak dana kasnije? **Foto: EPA-EFE/ ANDREJ CUKIĆ; Foto: BETAPHOTO MILOŠ MIŠKOV**

Prema malo preciznijim računicama navedenih efekat epidemioloških mera na BDP je daleko od onog što je predsednik u oba navrata izjavio.

Prema kalkulaciji Milojka Arsića, urednika Kvartalnog monitora i profesora Ekonomskog fakulteta u Beogradu, mesečni bruto domaći proizvod Srbije iznosi oko četiri milijarde evra.

U aprilu (koji je sa stanovišta ekonomske aktivnosti prosečan mesec) prošle godine mere su bile blizu maksimalnih, dakle privreda je bila skoro sasvim zaključana i BDP je tog meseca pao za 13 odsto.

Ako uzmemo u obzir da bi da nije bilo mera i krize ekonomska aktivnost bila povećana za oko pet odsto, proizilazi da je gubitak za ekonomsku aktivnost zbog skoro maksimalno strogih epidemioloških mera bio 18 odsto.

„S obzirom da je prosečan dnevni BDP Srbije oko 135 miliona evra, dakle mnogo manje od navodnih dnevnih gubitaka o kojima se govori, zaključavanje ekonomije u aprilu prošle godine izazivalo je gubitke od oko 25 miliona evra dnevno. I to je maksimalan gubitak. Sada, već smo imali neke epidemiološke mere i pre uvođenja ovih poslednjih, recimo u vezi noćenja u hotelima. Sa ovim merama koje uglavnom obuhvataju zatvaranje ugostiteljskih objekata, dnevni gubitak za ekonomiju može da iznosi 10 do 15 miliona evra“, objašnjava Arsić.

Dakle, najstrože zaključavanje donosi gubitke 7,6 puta manje od Vučićevih 190 miliona, dok blaži oblici zabrane rada poput onih koji su sada na snazi prave od 12 do 19 puta manje gubitke.

Slična je računica i Kori Udovički, predsednice Centra za napredne ekonomske studije (CEVES), koja je ocenila da mesec dana ovakvih mera košta oko 0,8 odsto BDP-a ili oko 350 miliona evra, što je oko 11-12 miliona evra dnevno.

Sa strane privrednika, procene su malo pesimističnije, ali opet ni blizu onog što je „procenjivao“ predsednik. Dragoljub Rajić iz Mreže za poslovnu podršku prenosi procene privrednika da su dva meseca u „lokdaunu“ prošle godine koštala privredu oko 2,4 milijarde evra izgubljenog prometa.

„Ako uračunamo tu i preduzetnike i mikro preduzeća koji pružaju usluge, taj izgubljeni promet mogao bi da iznosi oko tri milijarde evra“, ocenio je Rajić. I ta pesimistična računica privrednika opet dostiže maksimalno 50 miliona evra dnevno.

Prema njegovim rečima od zabrana privrednike više muči selektivnost koja pogađa male privrednike.

„Koja matematika pokazuje da se manje širi zaraza u objektu gde je 500 ljudi nego u malom marketu u koji ulaze kupci jedan po jedan. Ili da se manje zaražavaju u javnom prevozu ili javnim institucijama nego u kafićima u kojima se poštuju epidemiološke mere. Osim toga preduzetnicima smeta neprofesionalno i neozbiljno ponašanje kriznog štaba koji u petak uveče donosi mere za vikend ili u nedelju uveče za ponedeljak. Recimo ugostitelji koji moraju unapred da nabave namirnice imaju gubitke zbog toga, da ne govorimo da firme ne mogu da organizuju ni radnike ni posao kako treba“, ističe Rajić dodajući da bi država trebalo da obešteti sve kojima je ograničila rad srazmerno ograničenju.

Rast BDP u 2021. između tri i četiri odsto

„Srpska ekonomija je u 2020. godini bila peta u Evropi po rezultatu, ali je samo uz Tursku i Norvešku imala rast industrijske proizvodnje“, ocenio je Milojko Arsić juče na predstavljanju poslednje publikacije Kvartalnog monitora dodajući da je bolji rezultat od ovog u odnosu na evropske zemlje imala 2001, 2002, 2004. i 2008. godine.

Efekat pandemije na ekonomiju je da smo umesto očekivanog rasta od četiri odsto u prošloj godini imali pad od jedan odsto. Takođe zabeležen je veliki rast javnih i privatnih dugova u svetu. Srbija je zabeležila rast javnog duga na 26,7 milijardi evra kraju 2020. godine, što je 57,4 odsto BDP-a, a sa uključenim negarantovanim dugom lokalnih samouprava premašuje 58 odsto BDP-a.

„Rast javnog duga u 2020. bio je znatno manji od fiskalnog deficita, zbog jačanja dinara prema dolaru, kao i zbog toga što je deo deficita finansiran prihodima od koncesije i privatizacije Komercijalne banke“, rekao je Arsić.

Srbija je prošle godine zabeležila i najveći deficit budžeta u novijoj istoriji od 8,1 odsto BDP-a ili 3,8 milijardi evra.

Za ovu godinu Kvartalni monitor predviđa rast BDP-a Srbije između tri i četiri odsto.

Budžetom je planiran deficit od tri odsto BDP-a, ali prema rečima Arsića, nove mere pomoći privredi iznose oko dva odsto BDP-a tako da se može očekivati da deficit na kraju godine iznosi oko pet do šest odsto BDP-a ili oko tri milijarde evra.

„Novi ekonomski paket je ekonomski opravdan i neće ugroziti ekonomsku stabilnost. Dobro je što se uglavnom radi o jednokratnim merama“, ocenio je Arsić, dodavši i da bi bilo opravdano i fiskalno odgovorno da se umesto nastavka neselektivnih programa nove antikrizne mere usmere samo na građane i preduzeća koja su snažno pogođena pandemijom.